

[Skjerbæk.]

forsorg, og det er en Instans fælles for hele Landet. Det kan maaske have sin Interesse at oplyse her, at det var kun et ringe Antal af de Fjernelssager, der har været, som blev indanket. I 1937 skete der 1 343 Fjernelser af Børn, og kun i 99 Tilfælde fandt Anke Sted til Landsnævnet. Det er et meget passende Billede af det, der i Virkeligheden foregaar, nemlig det, at adskillige Forældre selv henvender sig til Børneværnet for at faa Hjælp til at faa deres Børn opdraget, naar de indser, at de ikke er i Stand til at gøre det selv.

Det store Fejlsyn i det Forslag, som er stillet fra det ærede Medlems Side er, at han opfatter en Fjernelse af et Barn fra Hjemmet som en Straf. Det er ingen Straf. Det er Samfundets Reaktion over for ufornuftige Forældre, det er Samfundets Forsøg paa at faa noget bedre ud af det Slægtled, der vokser op, i Stedet for at lade Tingene gaa deres skæve Gang.

Endelig vil jeg gerne sige, at den Form for Anke, man har i Øjeblikket, er saadan, at Landsnævnet kan anstille alle fornødne Undersøgelser af, hvad der er foregaaet, kan indkalde Parterne, kan foretage en selvstændig Undersøgelse af Forholdene paa Stedet o. s. v.

Jeg maa altsaa ud fra den Begrundelse, jeg her har givet, indstændigt advare imod at stemme for det Ændringsforslag, der er stillet af det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen.

Aksel Larsen: Jeg takker den højtærede Socialminister, fordi han i Modsætning til sin Partifælle, den ærede Ordfører, mener det rimeligt at gaa ind paa de Sager, der foreligger her, og ikke mener, at man kan afgøre det med en flot Haandbevægelse og en bureaukratisk Bemærkning. Jeg beklager derimod, at Socialministeren anbefaler vore Ændringsforslag til Forkastelse. Socialministeren siger, at det er ikke den samlede Lov, der er til Revision her. Nej, det er jeg fuldkommen klar over, men selv om man gennemfører vore Ændringsforslag, bliver den samlede Lov heller ikke dermed revideret, men der bliver foretaget visse Reparationer paa Punkter, hvor det maa anses for at være i højeste Grad fornødent.

Socialministeren siger, hvad angaar vort Ændringsforslag Nr. 2, at der er et Udvalg, der overvejer hele Forholdet vedrørende Børnelovgivningen. Jeg vil haabe, at dette Udvalg snart kommer til et Resultat af sine Overvejelser, men i hvad Retning de gaar og hvad de kommer til at munde ud i, er det lidt vanskeligt for os at udtale

os om. Maaske den højtærede Socialminister er bedre informeret end vi i den Retning.

Jeg maa imidlertid gøre opmærksom paa, at vort Ændringsforslag Nr. 2 angaar ikke blot Tilfælde, hvor Børn fjernes fra Hjemmet, det angaar ogsaa Tilfælde, hvor voksne Personer berøves deres Frihed for et længere Tidsrum, det er endda muligt, at det er i Aarevis, hvad den højtærede Socialminister saa udmærket vel ved. Selv om der sidder nok saa mange Udvalg og overvejer nok saa meget, hvad der skal gøres ved Børnelovgivningen, vil disse Udvalg ikke kunne gøre noget ved denne anden Side af Sagen.

Jeg har givet min Begrundelse for, hvorfor jeg mener, at man bør kunne appellere, og jeg maa ogsaa efter disse Bemærkninger af Ministeren fastholde denne Begrundelse og fastholde Ændringsforslaget.

Jeg vil i samme Forbindelse sige til det ærede Medlem Hr. Skjerbæk, at det vil aldeles ikke være et Tilbageskridt at gennemføre vort Ændringsforslag. Det vil i allerhøjeste Grad være et Fremskridt. Det ærede Medlem siger, at Domstolene er ikke egnede til at afgøre, hvorvidt Forældrene kan have deres Børn hjemme eller ej. Det ærede Medlem har ganske misforstaaet, hvad det hele drejer sig om. Jeg har ikke foreslaaet at gøre Domstolene til Børneværn. Jeg har ikke foreslaaet at opheve Børneværnet, men jeg har foreslaaet, at Forældrene, hvis de er utilfredse og ikke vil akkviescere ved Børneværnets Afgørelse, skal have Ret til at appellere til Domstolene. Det er jo noget andet.

Det ærede Medlem Hr. Skjerbæk kommer med en Statistik og siger, at der har været ca. 1 400 Sager paa et Aar og kun er anket i 99 Tilfælde. Ja, saa er Risikoen jo ikke saa forfærdelig stor, men selv om der kun var et eneste Tilfælde, hvor der virkelig kunde siges at være begaaet en Uret, synes jeg, at et eneste Tilfælde af 1 400 var tilstrækkeligt til at motivere, at Forældrene maa have Ret til at gaa til Domstolene. Hvordan man end vender og drejer det, er det en Kendsgerning, at staar Forældrene over for Børneværnet eller hvilke andre Instanser det nu er, er det Administrationen, de staar over for. Det er den Instans, som baade er Undersøger, Anklager og Dommer i een Person, og det er ikke tilfredsstillende, at man saa kan appellere til en Overinstans af den samme Sammenblanding. Det er saadan i disse Sager som i andre Sager, at naturligvis kan Forældrene møde frem og forsvare sig